

## Arrest

nr. 281 094 van 29 november 2022  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI  
Terninckstraat 13 bus C.1  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 april 2022 verklaart de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker samen met zijn moeder had ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.03.2021 werd ingediend door :*

B., H. (geen R.R.)  
Geboren te Fes op X  
Wettelijk vertegenwoordiger van:  
E. M., O. (geen R.R.)  
Geboren op X  
E. M., R (geen R.R.) Geboren op X  
Meerderjarige zoon:  
E. M., M. (geen R.R.)  
Geboren op X  
Nationaliteit: Marokko  
Adres: \*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 07.08.2015 een visumaanvraag indienden bij de Nederlandse autoriteiten te Marokko. Deze visumaanvraag werd goedgekeurd en was geldig van 14.08.2015 tot 28.09.2015. Mevrouw koos er echter voor om de termijn van haar visum niet te respecteren en verblijft aldus sinds 29.09.2015 illegaal in België zonder dat zij geprobeerd heeft om een verblijfsmachtiging van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan vijf jaar na haar binnenkomst. Haar meerderjarige zoon M. diende op 08.11.2017 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2018 met een beslissing tot afstand van zijn asielaanvraag. De duur van de procedure – namelijk drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niet over de vereiste identiteits- en verblijfsrechtelijke documenten zouden beschikken om terug te keren naar hun land van herkomst. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Zowel mevrouw als haar meerderjarige zoon zijn in het bezit van een geldig Marokkaans paspoort en beschikken dus wel degelijk over de vereiste documenten om terug te keren. Hoewel haar kinderen niet over een geldig paspoort beschikken, toont betrokkene niet aan dat zij zich hiervoor niet kan richten tot één van de Marokkaanse consulaten in België. Evenmin tonen betrokkenen aan dat waarom zij zich niet tot het Marokkaanse consulaat of ambassade zouden kunnen richten om via een eenvoudige contactname te informeren naar eventueel uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen wettelijk verblijf hebben of hadden in een ander land van waaruit zij de aanvraag zouden kunnen indienen. Echter, betrokkenen dienen de aanvraag in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post te Marokko. Het feit dat zij geen wettelijk verblijf hebben in een ander land kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij de aanvraag dienen in te dienen in hun land van herkomst, Marokko.*

*Betrokkenen beroepen zich op hun recht op een privé- en gezinsleven en halen aan dat het centrum van hun belangen zich in België zou bevinden. Ze wijzen erop dat een terugkeer naar Marokko er toe zou leiden dat hun gezinsleven teniet gedaan zou worden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §*

94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. We merken verder op dat de bestaande gezinseenheid (moeder en haar drie kinderen) volledig behouden aangezien geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt. Betrokkenen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten in Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden een twintigtal getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of dat er sprake is van dermate hechte interpersoonlijke banden dat een tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Met betrekking tot haar minderjarige kinderen legt betrokkene geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij hier, buiten hun kerngezin, hechte sociale banden opbouwden. Betrokkene beperkt zich namelijk tot het voorleggen van hun schoolattesten maar legt geen enkel bewijs voor van deelname aan buitenschoolse activiteiten of van hechte opgebouwde vriendschapsbanden. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan en bij een terugkeer een schooljaar zouden verliezen en hun opleiding niet zouden kunnen voltooien (wat gestaafd wordt door het voorleggen van verschillende schoolattesten, een overzicht van de schoolloopbaan en een leerlingenfiche), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder zelf is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze hebben gemaakt om de termijn van haar visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaal verblijf zonder enige poging om een verblijfsmachtiging te bekomen anders dan via het indienen van huidige aanvraag 9bis meer dan vijf jaar na haar binnenkomst. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient volledigheidshalve gesteld dat het recht op onderwijs niet ontszegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij totaal vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst en dat zij er geen sociale banden meer zouden hebben. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 41 jaar voor mevrouw en ruim 16 jaar voor M. in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Haar kinderen zijn allen geboren in Marokko waar zij tevens hun eerste levensjaren doorbrachten. Haar zoon M. kwam naar België op 16-jarige leeftijd, haar dochter op 10-jarige leeftijd en haar jongste zoon op 5-jarige leeftijd. De kinderen hebben dus wel degelijk een band met Marokko. Bovendien hebben ze ook via hun ouders een band met Marokko. Hun ouders hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de moedertaal van de kinderen Arabisch is (niettegenstaande ze daarnaast ook Nederlands kunnen spreken) en dat hen de Marokkaanse taal en cultuur werd bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Haar zoon M. beroept zich op het feit dat hij hier school loopt tot op heden (ter staving hiervan legt hij zijn schoolattesten voor en een overzicht van zijn schoolloopbaan). Echter, we stellen vast dat betrokkene reeds meerderjarig is en dit sinds 2017 waardoor hij dus niet langer leerplichtig is. Evenmin legt betrokkene schoolattesten voor waaruit blijkt dat hij hier tot op heden school zou lopen. Het meest recente schoolattest heeft betrekking op afgelopen schooljaar. Het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontszegd, het maakt een actuele terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk. Evenmin verandert dit iets aan de vaststelling dat zijn moeder in eerste instantie en vanaf zijn meerderjarigheid in 2017 betrokkene zelf, bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij lieten zijn schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Haar zoon M. beroept zich tevens op een duurzame partnerrelatie. Echter, van deze partnerrelatie wordt geen enkel bewijs voorlegt. Bovendien verklaart betrokkene zelf in het verzoekschrift dat hij nog steeds bij zijn moeder woont. Er is dan ook geen sprake van een gezinseenheid met een partner. De loutere bewering dat hij hier een stabiele partnerrelatie heeft, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs.

*De advocaat van betrokkene haalt aan dat mevrouw in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2015 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan vijf jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Ze verwijst naar een gesprek met het vreemdelingenloket te Antwerpen op 28.11.2008, maar hiervan worden geen bewijzen voorgelegd. Bovendien blijkt uit het administratie dossier dat mevrouw op 07.08.2015 een visumaanvraag indiende te Marokko, waardoor haar aanwezigheid in Marokko op dat moment dan ook vaststaat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen plaats zou hebben om haar 'hebben en houden' achter te laten, wat een onevenredigheid zou vormen in de buitengewone inspanning om de aanvraag in Marokko in te dienen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats zou hebben om haar hebben en houden achter te laten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.*

*Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet onttrekt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen alle wetten zou eerbiedigen en respecteren, dat zij nog nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en dat zij dus geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde en de veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich de Belgische waarden en normen eigen gemaakt zouden hebben, dat zij intussen goed geïntegreerd zouden zijn in de samenleving, dat zij zich sinds 2015 onafgebroken in België zouden bevinden, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij al meer dan twintig jaar in België zouden verblijven, dat hun bindingen met België van uitzonderlijke aard zou den zijn, dat haar kinderen het Vlaams als moedertaal zouden hebben en als pure Vlamingen beschouwd zouden moeten worden, dat mevrouw de Nederlandse taal aangeleerd zou hebben, dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in het Antwerpse, dat zij hier een nieuw leven opgebouwd zou hebben, dat zij hier tal van contacten en relaties opgebouwd zou hebben, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om door zelfstudie Nederlands te leren, dat zij op heden een niet miskenbare kennis van het Nederlands zou hebben, dat zij zich verder zou wensen te integreren in*

de samenleving door er integraal deel van uit te maken, dat zij niet afhankelijk zou wensen te zijn van anderen voor het bekomen van een inkomen, dat zij verschillende jobaanbiedingen zou hebben van verschillende werkgevers, dat zij volledig ter beschikking zou staan van de arbeidsmarkt, dat zij in staat zou zijn om op zelfstandige wijze te voorzien in haar levensonderhoud, dat haar zoon M. ook reeds zicht zou hebben op een job, dat hij sinds 2017 voetbal zou spelen en onmisbaar zou zijn als speler van de eerste ploeg, dat zij haar best zou doen om bij te dragen aan de maatschappij, dat zij zowel op economisch als op sociaal vlak toekomstperspectieven opgebouwd zou hebben, dat zij beiden bereid zouden zijn om een knelpuntberoep uit te oefenen, dat zij over de nodige kwalificaties en competenties zouden beschikken die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, dat zij belastingen zouden kunnen betalen, dat zij zouden kunnen bijdragen aan de sociale welvaart van de Belgische samenleving, dat zij haar huurovereenkomst voorlegt evenals een gezinsfiche van SOS hulp aan mensen in nood, een medische factuur, enkele bewijzen van betaling nutsfacturen en huishuur, een attest van dokter van de wereld, een bewijs van lidmaatschap van Omaniae vzw, een werkbepoofte voor hen beiden bij dezelfde werkgever, Marokkaanse diploma's van mevrouw, 19 getuigenverklaringen en een bewijs van inschrijving M. in de voetbalclub) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op dezelfde dag wordt verzoeker bevolen het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:  
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste, tweede en derde middel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Ze luiden als volgt:

### *"EERSTE MIDDEL:*

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel;
- Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in combinatie van artikel 8 van het EVRM mbt de proportionaliteitstoets.
- Schending van het beginsel van de redelijke termijn.

- Theoretische beschouwing

6.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"*

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden

vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

- Concrete toepassing

7.-

Verzoeker benadrukt dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat hij er zich op kan beroepen en in de gegeven omstandigheden zijn aanvraag in België kan indienen.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

8.-

Vooreerst stelt verwerende partij ten onrechte in de weigeringsbeslissing het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu is verzoeker vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoeker om zich terug te begeven naar zijn herkomstland.

Het feit dat verzoeker reeds al zeven jaar op het grondgebied aanwezig is, wordt als een uitzonderlijke omstandigheid beschouwd.

De bestreden beslissing stelt terecht dat:

“ ...

Haar meerderjarige zoon M. diende op 08.11.2017 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2018 met een beslissing tot afstand van zijn asielaanvraag. De duur van de procedure - namelijk drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

“ ...”

Dat verzoeker destijds een asiel aanvraag heeft ingediend als minderjarige, doch kennelijk werd hiervan een afstand genomen. Desalniettemin had verwerende partij hieruit moeten afleiden dat verzoeker minstens een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een verblijfsrecht in het Rijk te bekomen. Dat verzoekers poging, niettegenstaande de duur van 3 maanden echter van die aard is om als een aanvaardbare buitengewone omstandigheid te worden beschouwd die hem verhindert om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Gelet op hetgeen voorafgaat dient dan ook te worden vastgesteld dat de voorliggende gegevens niet correct werden beoordeeld door verwerende partij, zoals ingeroepen in de voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet als een buitengewone omstandigheid in aanmerking neemt.

9.-

Verwerende partij stelt onterecht dat het zevenjarig onafgebroken verblijf, de volledig integratie in het Rijk, het volgen van een opleiding bij Spectrumschool, de sociale bindingen in het Rijk, de ruime vrienden- en kennissenkring en de werkbeloofte geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoeker.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Bijgevolg dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen het inroepen van hetzij "geen buitengewone omstandigheden", hetzij "geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden".

Verzoekende partij diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen (school), economische redenen (werkbeloofte), alsook op basis van de duurzame lokale verankering (wat overigens blijkt uit diverse getuigenverklaringen).

Dat verzoeker niet begrijpt welke criteria verweerder hanteert om iemand een machtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verlenen, kan haar bovendien niet worden verweten. Evenmin kan verwerende partij verzoeker niet verwijten dat hij een geloofwaardige poging ondernam om zijn status te regulariseren.

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoeker sinds 2015 in België verblijft en dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Als verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van meer dan 7 jaar van verzoeker in het Rijk heeft verweerder haar beslissing niet afdoende gemotiveerd door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren op grond van de stelling dat er namens verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

10.-

Verder stelt verwerende partij onterecht het volgende:

"Het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd, het maakt een actuele terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk. Evenmin verandert dit niets aan de vaststelling dat zijn moeder in eerste instantie en vanaf zijn meerderjarigheid in 2017 betrokkene zelf, bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij lieten hun schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie."

Verzoeker heeft nooit vanaf zijn meerderjarigheid bewust de keuze gemaakt om zich te nestelen in een illegaal verblijf. Verzoeker kan helemaal niet worden verweten dat hij laks is geweest. Nadat hij meerderjarig was geworden, heeft hij getracht om zijn status te regulariseren.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker wanneer hij meerderjarig is geworden onmiddellijk een asielaanvraag heeft ingediend. Dat dit gegeven ook niet door verwerende partij wordt betwist nu zij in de bestreden beslissing stelt dat M. op 08.11.2017 een asielaanvraag indiende.

Verwerende partij heeft helemaal niet op een voldoende zorgvuldige wijze onderzocht dat een dergelijke vereiste, terugkeren naar Marokko om aldaar de gewone aanvraag bij de bevoegde Belgische post in te dienen voor verzoeker, in casu kennelijk onredelijk is.

Het is frappant van verwerende partij om te oordelen dat het lang verblijf van 7 jaar in België van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is omdat zijn moeder destijds de keuze heeft gemaakt om zich in illegaal verblijf te nestelen en het dus haar verantwoordelijkheid is dat de belangen van verzoeker worden geschaad. Dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf ondertussen meerderjarig is geworden.

De verzoeker benadrukt dat het net de ratio legis is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied verblijven en hij betoogt dat het illegale karakter van dit verblijf geen uitgangspunt vormt. De lange duur van het verblijf moet volgens de verzoeker in die zin worden bekeken, en dit los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen.

Verzoeker heeft zich als minderjarige met zijn moeder in het Rijk gevestigd. Verwerende partij vergeet blijkbaar dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de beslissingen en de laksheid van zijn moeder wat zijn verblijf in België betreft.

Dat het voor verzoeker enorm moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat hij, doordat hij als minderjarige zijn moeder volgde, reeds meer dan 7 jaren ononderbroken in België verblijft en hier een leven heeft opgebouwd, terwijl hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst.

Dat het belang van verzoeker, zijnde nog schoolgaande kind geschaad zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Verwerende partij stelt is de mening toegedaan dat verzoeker zijn langdurig verblijf onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat hijzelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verzoeker benadrukt dat het net de ratio legis is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied verblijven en hij betoogt dat het illegale karakter van dit verblijf geen uitgangspunt vormt. De lange duur van het verblijf moet volgens de verzoeker in die zin worden bekeken, en dit los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen.

De motieven in de weigeringsbeslissing zijn niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat verwerende partij bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij mag gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Daarnaast heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzocht of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd wordt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Het is duidelijk dat verweerder bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling heeft gegeven aan het begrip "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

12.-

Daarnaast stelt verwerende partij in haar weigeringsbeslissing het volgende:

*"Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school.  
(...)"*

*Haar zoon M. beroept zich op het feit dat hij hier school loopt tot op heden (ter staving hiervan legt hij zijn schoolattesten voor en een overzicht van zijn schoolloopbaan). Echter, we stellen vast dat betrokkene reeds meerderjarig is en dit sinds 2017 waardoor hij dus niet langer leerplichtig is. Evenmin legt betrokkene schoolattesten voor waaruit blijkt dat hij hier tot op heden school zou lopen. Het meest recente schoolattest heeft betrekking op afgelopen schooljaar. Het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd, het maakt een actuele terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk. Evenmin verandert dit iets aan de vaststelling dat zijn moeder in eerste instantie en vanaf zijn meerderjarigheid in 2017 betrokkene zelf, bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf. Zij lieten zijn schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie."*

*Het is onredelijk om te stellen van verwerende partij dat verzoeker via de ouders een band heeft met Marokko en zelf bewust de keuze heeft gemaakt om zich te nestelen in deze illegale en precaire situatie.*

*Zoals eerder uiteengezet, kan verzoeker niet verantwoordelijk worden gesteld voor de beslissingen van zijn moeder en de laksheid van zijn moeder wat zijn verblijf in België betreft. Na zijn meerderjarigheid heeft verzoeker onmiddellijk getracht om zijn status te regulariseren.*

*Verder woont verzoeker al méér dan 7 jaar in België en is hij vertrouwd met het Belgisch onderwijssysteem.*

*Verwerende partij stelt onterecht dat verzoeker geen taal- en culturele achterstand zou hebben in Marokko als hij zich zou aansluiten op school. Dat er een aanzienlijk verschil bestaat tussen het Arabisch of het Berbers geschrift en het Nederlandse geschrift.*

*Als verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dient hij lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten. Daarnaast beheerst verzoeker het Arabische schrift helemaal niet en gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat verzoeker zich zou kunnen aansluiten in het onderwijssysteem in Marokko, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.*

*Het is vanzelfsprekend dat verzoeker veel sterker verweven is met België dan met het land van herkomst, aangezien hij al méér dan 7 jaren onderwijs volgt.*

*Dat uit de vaste rechtspraak van Uw Raad het volgende blijkt (RvV 10 september 2021, nr. 260.518): “het feit dat scholing in Kosovo kan verkregen worden of dat de kinderen tot op zekere hoogte de moedertaal en Kosovaarse cultuur mogelijks werden bijgebracht, weinig relevant is voor M.E. die reeds zijn gehele lagere school en middelbaar tot in het vijfde jaar in België heeft afgelegd. Dat hij de eerste zeven jaar in Kosovo heeft geleefd en mogelijks ook thuis met zijn ouders de moedertaal spreekt, neemt niet weg dat hij in België heeft leren lezen en schrijven en dit van in den beginne tot in het vijfde middelbaar. De gemachtigde heeft inderdaad met de situatie zoals die thans voorligt, zijnde het feit dat het na zoveel jaren onderwijs in België aannemelijk is dat M.E. de moedertaal niet (afdoende) kan lezen en schrijven, niet afdoende rekening gehouden bij de beoordeling of het voor hem bijzonder moeilijk is om voor het indienen van de aanvraag “tijdelijk” aan te sluiten in het vijfde middelbaar in Kosovo. Ten overvloede stipt de Raad aan dat het “Kosovaars”, waar de gemachtigde het over heeft, niet bestaat en niet de officiële taal is in Kosovo.*

*Door de redenering in de bestreden beslissing, blijkt in geen geval dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van M.E. en dat hij zich op afdoende wijze de vraag heeft gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, hierbij rekening houdend met de leeftijd en de vraag of M.E. zich nog aan een verschillende en andere omgeving kan aanpassen, zoals vereist door de RvV aangehaalde rechtspraak van het Hof.*

*Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven van M.E. en zijn hoger belang, en van het redelijkheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aangenomen.”*

*Dat verzoeker onderwijs kan volgen in het land van herkomst, impliceert niet dat men ervan kan uitgaan dat hij de “Marokkaanse” taal en cultuur zal zijn bijgebracht.*

*Verwerende partij diende rekening te houden met het feit dat verzoeker al méér dan 7 jaar onderwijs volgt in het Rijk. Na de onthaalklas liep hij onmiddellijk het middelbaar onderwijs op het Spectrumschool – leren + te Deurne. Bijgevolg heeft hij bijna de gehele middelbare onderwijs in België afgelegd.*

*Verzoeker heeft afdoende aannemelijk gemaakt dat er buitengewone omstandigheden zijn overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verhinderen dat er een visumaanvraag kan ingediend worden op de Belgische diplomatieke of consulaire post.*

*Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn, heeft zij nagelaten dit te motiveren.*

*De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schendt het motiveringsbeginsel omdat verwerende partij niet afdoende specificeert waarom er geen rekening gehouden kan worden met het feit dat verzoeker hier méér dan 7 jaar verblijft, alsook studeert en de centrum van zijn belangen hier heeft gevestigd.*

*Door te stellen dat door de verzoeker aangehaalde elementen in de weigeringsbeslissing niet als een buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden, schendt verwerende partij haar motiveringsplicht.*

*Dat dit middel ernstig en gegrond is.*

*13.-*

*Dat de bestreden beslissing nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden.*

*Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.*

*In casu is verzoeker van oordeel dat verweerder niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in zijn regularisatieverzoek niet als “buitengewone omstandigheden” mogen beschouwd worden.*

*Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoeker voorgelegde elementen geen rekening kan mee worden gehouden.*

*Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.*

*Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)*

*Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten. Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.*

*Dat dit middel derhalve gegrond is.*

14.-

*Verzoeker heeft op datum van 17 maart 2021 een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.*

*Dat verwerende partij pas een beslissing heeft genomen op datum van 19 april 2022.*

*Dat verwerende partij één jaar heeft gewacht vooraleer zij een beslissing hebben genomen aangaande verzoeker zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag helemaal niet werd gerespecteerd.*

*Verzoeker had er belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat hij verder hoop koesterde om zijn verblijf geregulariseerd te zien.*

*De schending van de redelijke termijn heeft er toe geleid dat verzoeker zich verder in de samenleving heeft geïntegreerd, zodat bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden.*

*Dat verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met de verdere integratie van verzoeker.*

*Dat er een schending is van het beginsel van de redelijke termijn.*

*Dat dit middel ernstig en gegrond is."*

en

**"TWEEDE MIDDEL:**

**- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.**

15.-

*Verzoeker roept eveneens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.*

*Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden op grond van duurzame verankering in België.*

*Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.*

16.-

*Verwerende partij motiveert het volgende:*

*"Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig*

*op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

*Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker onmiddellijk aan de slag kan op de arbeidsmarkt bij Snack Noor. Hierbij zal hij nooit ten laste vallen van het Belgisch sociale bijstand en een meerwaarde betekenen voor onze samenleving. Geen rekening houden met dit element en stellen dat zij terug naar het land van herkomst dient te gaan om de nodige vergunning aan te vragen is kennelijk onredelijk.*

*Dat verwerende partij de werkbefoete die verzoeker heeft bekomen niet kan aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.*

*Wat er ook van zij, de voormelde motivering kan de bestreden beslissing niet dragen en is volgens verzoeker juridisch gezien niet mogelijk.*

*Dat de weigeringsbeslissing op een onredelijke manier is genomen en derhalve vernietigd dient te worden.”*

en

*“DERDE MIDDEL*

*- Schending van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.*

17.-

*verwerende partij in haar bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8EVRM het volgende:*

*“ ...*

*De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. We merken verder op dat de bestaande gezinseenheid (moeder en haar drie kinderen) volledig behouden aangezien geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt. Betrokkenen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten in Marokko. ...”*

*Verwerende partij dient de kernvraag te worden beantwoord, met name of zij binnen haar beleidsrange een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).*

*Verder stelt verwerende partij in de weigeringsbeslissing het volgende:*

*“Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RvV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVMR blijkt dan ook niet.*

*Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat verzoeker niet aantoonet dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen.*

*Verzoeker heeft verschillende stukken bijgebracht, waaruit duidelijk blijkt dat hij zijn centrum van zijn belangen hier heeft gevestigd. Uit de overgemaakte stukken blijkt duidelijk dat verzoeker hier inmiddels sedert 2015 verblijft, binnen welke periode hij verschillende sociale en zakelijke relaties met enorm veel personen heeft opgebouwd zoals in de artikel 8 EVRM bedoelde privéleven.*

Als gevolg van de weigeringsbeslissing, alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zal het privéleven van verzoeker volledig worden afgenomen, nu hij verplicht wordt om terug naar het land van herkomst te gaan.

Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft verzoeker afdoende aangetoond dat er nauwe banden zijn waardoor hij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Het feit dat verzoeker een overgrote deel van zijn leven in België heeft doorgebracht en al méér zeven jaar in België verblijft, is het vanzelfsprekend dat hij veel sterker verweven is met België dan met zijn land van herkomst, aangezien zoveel jaren onderwijs volgen in een land per definitie vele en sterke sociale banden met zich meebrengt.

Dat hij op school en daarbuiten waaronder op de voetbal enorm veel vrienden heeft gemaakt en aangezien hij als 16-jarige naar België is gekomen, heeft hij zowel de Belgische taal als de Belgische identiteit geëigend.

Verwerende partij motiveert dit niet afdoende in de weigeringsbeslissing.

Dat verzoeker sinds 2015 in België woont, wordt door verzoekende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoeker de afgelopen 7 jaar het centrum van zijn belangen in het Rijk heeft gevestigd.

Verzoeker heeft zich op een uitstekende wijze geïntegreerd in de samenleving. Zo heeft verzoeker aangetoond dat hij na de onthaalklas onmiddellijk school liep op het Spectrumschool – Ieren + te Deurne. Thans heeft verzoeker zowel Nederlandse taal als Franse taal op een uitstekende manier aangeleerd.

Verzoeker legt ook diverse getuigenverklaringen voor, waaruit blijkt dat hij door iedereen graag wordt gezien en heeft hij een grote vriendschapskring. Ook heeft hij thans al jaren een duurzame relatie. Het feit dat verzoeker zoals verweerster beweert geen stukken hieromtrent heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan zijn duurzame relatie.

Dat verzoeker opgebouwde contacten in het Rijk en integratie een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Verzoeker moet het recht hebben op de eerbiediging van zijn privéleven.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven ( EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Verzoeker is geen crimineel, en hij vormt absoluut geen gevaar voor de maatschappij. Hij beheerst de Nederlandse taal op een uitstekende wijze. Hij wordt gewaardeerd en gesteund door iedereen.

Dat het vaststaat dat verzoeker nauwe banden heeft in het Rijk en zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

De moeder van verzoeker heeft de keuze gemaakt om het precair verblijf verder te zetten, hetgeen in haar hoofde laakbaar is. Desalniettemin kan verzoeker niet verantwoordelijk gesteld worden voor de daden van de moeder en diende verwerende partij bij het nemen van beslissingen, die een invloed hebben op zijn situatie, rekening te houden met de privéleven van verzoeker.

18.-

Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

“Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of dat er sprake is van dermate hechte interpersoonlijke banden dat een tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren.

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij “een korte tijd” duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag kan nemen vooraleer verzoeker een antwoord zal ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoeker om, gelet op zijn financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zou hij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)

De tijdelijke terugkeer zal voor verzoeker enorm nadelige effecten met zich meebrengen voor zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker die op dit moment een privéleven heeft in het Rijk, moet bij een tijdelijke terugkeer al zijn belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Verwerende partij geeft op geen enkel ogenblik een richtlijn over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor de weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoeker en zijn naasten in het Rijk.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Verder betwist verwerende partij niet dat er een afweging moet worden gemaakt tussen iemands privé- en gezinsleven om de aanvraag in te dienen bij de Belgische consulaire post in het land van herkomst. Dat de door de verwerende partij belangenweging niet afdoende is gemotiveerd en bovendien niet draagkrachtig nu dergelijke motieven de principes en de bescherming van artikel 8 van het EVRM volledig wordt uitgehold zodat in casu een dergelijke motivering artikel 8 van het EVRM niet meer kan worden toegepast.

Dergelijke motivering berusten volgens verzoeker op hypothetische veronderstellingen. De werkelijkheid doet zich anders voor.

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

19.-

Verder heeft verzoeker geen banden met familie in het land van herkomst. Daarnaast heeft hij ook geen vrienden of kennissen in Marokko en heeft hij in het Rijk een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

In België daarentegen heeft verzoeker een grote vriendenkring opgebouwd, hij helpt zijn vrienden en kennissen en is graag gezien door burens, etc.

Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoeker te nauw verbonden is met zijn gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op zijn privéleven. Hij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Hij deelt de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoeker en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerder toont niet aan dat hij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds zijn langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hem opgebouwde leven en anderzijds zijn 7 jaar aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dient verzoeker terug van nul te beginnen.

Verwerende partij bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar ook in rechte.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Er is in casu sprake van een schending van het artikel 8 van het EVRM, alsook van de formele als de materiële motiveringsplicht.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond”

2.1.2. De drie middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van een dergelijke aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het stellen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Waar verzoeker betoogt dat het de bedoeling is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven, maar die hier wel reeds geruime tijd verblijven, te machtigen tot verblijf, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel oordeelt over de vraag of hij heeft aangetoond dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar, zoals de regel het voorschrijft, de aanvraag in te dienen. Er wordt thans dus niet geoordeeld over de vraag of er redenen zijn om verzoeker een verblijfsmachtiging te verlenen.

Verzoeker betoogt verder in essentie dat de verwerende partij onterecht heeft gesteld dat zijn ononderbroken verblijf van zeven jaar, zijn integratie, het volgen van een opleiding bij de Spectrumschool, zijn sociale bindingen in het Rijk, zijn ruime vrienden- en kennissenkring en de werkbeloofte die hij heeft voorgelegd, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij meent dat de verwerende partij hierover niet afdoende heeft gemotiveerd. Hij betoogt dat nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet worden behandeld in de ontvankelijkheidsfase.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft het daar echter niet bij gehouden.

Zo wordt in de bestreden beslissing wel degelijk nagegaan of de scholing van verzoeker eraan in de weg kan staan dat hij terugkeert naar Marokko om van daaruit zijn aanvraag in te dienen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts een deel van de desbetreffende motivering citeert. De verwerende partij heeft er immers niet alleen op gewezen dat verzoekers moeder, en later, sinds zijn meerderjarigheid, hijzelf, bewust de keuze hebben gemaakt om zich te nestelen in illegaal verblijf, tijdens hetwelk het recht op scholing hem niet werd onttrokken. Zij heeft ook vastgesteld dat hoewel verzoeker zich beroept op het feit dat hij nog school loopt, hij niet langer leerplichtig is en hij geen schoolattesten voorlegt waaruit blijkt dat hij tot op heden inderdaad naar school gaat; het meest recente schoolattest heeft betrekking op het afgelopen schooljaar. Aangezien verzoeker niet betwist dat hij niet heeft aangetoond dat hij actueel nog naar school gaat, toont hij evenmin aan dat dit een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Deze vaststelling is determinerend, en de vraag of hij verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn scholing in illegaal verblijf, of zijn illegaal verblijf tout court, is in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag niet relevant. De vraag is en blijft of verzoeker aantoont dat een terugkeer met het oog op het indienen van de aanvraag in zijn land van herkomst, zoals de regel het voorschrijft, onmogelijk is of bijzonder moeilijk.

Gelet op het voorgaande, en in het bijzonder op het feit dat verzoeker niet aantoont dat hij nog school loopt, is zijn kritiek aangaande de motivering inzake de mogelijkheid tot aansluiten bij het bestaande schoolstelsel in zijn land van herkomst niet dienstig.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ook uitvoerig motiveert over het aangevoerde privéleven om te komen tot het standpunt dat dit niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid nu er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Dat de verwerende partij zou nalaten om enige motivering te geven waarom bewijzen van een doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden te kunnen worden beschouwd, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling van de elementen die hij had aangevoerd in zijn aanvraag, toont hij niet aan dat de verwerende partij ze niet deugdelijk heeft beoordeeld.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de*

*openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst erop dat, aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Met betrekking tot het aangevoerde privéleven van verzoeker wordt in de bestreden beslissing gesteld:

- dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is en dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden;
- dat de verschillende getuigenverklaringen er geen blijk van geven dat er sprake zou zijn van interpersoonlijke banden die dermate hecht zijn dat een tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren;
- dat verzoeker dan ook niet aantoont dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken en dat hij evenmin aantoont dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen;
- dat niet is aangetoond dat de banden die zijn aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig aan België is gebonden dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko is uitgesloten en de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen;
- dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat niet afdoende is gemotiveerd over zijn privéleven en dat er geen belangenafweging is gebeurd.

Verzoeker stelt tegenover de motieven van de bestreden beslissing vooreerst dat de verwerende partij onterecht de mening is toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied impliceert. De verwerende partij is zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag kan nemen vooraleer hij een antwoord zal ontvangen, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van de tijdelijkheid en dat de duur van de nodige afwezigheid uit België onzeker blijft voor hem en voor zijn naasten in België. Bovendien biedt het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst geenszins garantie dat hij zou worden gemachtigd en zou kunnen terugkeren naar België, waardoor de inspanningen tot inburgering zeer zeker zullen teloorgaan, aldus verzoeker.

De Raad wijst erop dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012,

nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Indien verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Dat hij bij een tijdelijke terugkeer al zijn belangen in België zou moeten opzeggen, houdt op zich nog niet een schending in van artikel 8 van het EVRM, nu hij met deze algemene stelling niet aantoonst dat ten onrechte zou zijn gesteld dat de normale binding die ontstaat met België op zich niet volstaat om een schending van zijn privéleven aan te nemen. Verzoeker moet aantonen dat hij in België een privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen. In het verzoekschrift herhaalt hij enkel de elementen die hij aan de verwerende partij had voorgelegd, en geeft hij weliswaar aan het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij, maar toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk is. Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet hij dus blijk geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

Verzoeker wijst op zijn scholing, het feit dat hij zowel Frans als Nederlands spreekt, dat hij de Belgische normen en waarden deelt, hij legt getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat hij door iedereen graag wordt gezien, hij wijst erop dat hij een grote vriendenkring en een werkbeloofte op zak heeft, en dat hij een poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren vanaf het moment dat hij meerderjarig werd. Er kan worden aangenomen dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, maar hieruit blijken evenwel nog geen uitzonderlijke omstandigheden zoals hoger uiteengezet. Verzoeker, die op het ogenblik dat hij meerderjarig werd in 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende en zich dus bewust was van het feit dat hij geen legale verblijfsstatus had in België, deed drie maanden later afstand van die aanvraag en deed pas opnieuw een poging om zijn verblijf te regulariseren met de aanvraag van maart 2021 die heeft geleid tot de bestreden beslissing. Verzoeker kon er dus niet op vertrouwen dat de sociale relaties die hij tot heden opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid. Wat verzoekers bewering betreft dat hij een duurzame relatie heeft, kan alleen maar worden vastgesteld dat hij zelf erkent dat hij hiervan geen bewijsstukken heeft neergelegd, en dat nog steeds niet doet. Met deze loutere bewering kan dus geen rekening worden gehouden.

Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de eerste bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. In het kader van de huidige vordering, kan niet vooruit worden gelopen op eventuele toekomstige beslissingen over een verblijfsaanvraag. Indien de aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan verzoeker desgewenst tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen familie, vrienden of kennissen heeft in zijn land van herkomst, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat hij zijn aanvraag heeft ingediend samen met zijn moeder, die ook handelde als vertegenwoordigster van haar twee andere kinderen die minderjarig zijn, en dat verzoeker met hen op hetzelfde adres woont. Alle leden van het gezin hebben zich geconfronteerd gezien met de onontvankelijkheid van hun aanvraag, en worden dus geacht terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Dat verzoeker dus geen familie zou hebben in Marokko, gaat niet op. In de eerste bestreden beslissing wordt overigens nog geoordeeld als volgt:

*“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij totaal vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst en dat zij er geen sociale banden meer zouden hebben. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 41 jaar voor mevrouw en ruim 16 jaar voor M. in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een*

*jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020)."*

Verzoeker laat deze motivering ongemoeid.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet alle elementen van zijn situatie zou hebben betrokken bij de belangenafweging die zij heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM, en evenmin dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn. Het feit dat verzoeker geen crimineel is en wordt gewaardeerd en gesteund in zijn omgeving doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, zonder meer.

Verzoeker richt zich tot slot tegen dit motief:

*"Betrokkenen beroepen zich op artikels 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag die het recht op arbeid en de arbeidsvoorwaarden veilig stellen. Betrokkenen tonen echter niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Marokko. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hen de mogelijkheid om te werken in België niet ontfegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkenen om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening wordt gehouden met het dat hij onmiddellijk aan de slag kan met een werkbelofte. De verwerende partij is evenwel van oordeel dat hij, als hij wil worden tewerkgesteld, daarvoor de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg. Verzoeker toont niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel schendt omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt van alle aangehaalde elementen in deze zaak.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn besproken. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samen gelezen, niet deugdelijk zouden zijn

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, disproportioneel, kennelijk onredelijk of in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Tot slot betoogt verzoeker dat de verwerende partij een jaar heeft gewacht alvorens de eerste bestreden beslissing werd genomen, dat dit in strijd is met de redelijke termijn en dat dit ertoe heeft geleid dat hij zich verder in de samenleving heeft geïntegreerd, waarmee helemaal geen rekening is gehouden.

De Raad acht de behandelingsduur van de huidige aanvraag niet in strijd met de redelijke termijn. Verder wist verzoeker, of behoorde hij te weten, dat het louter indienen van de aanvraag zijn verblijfsstatus niet minder precair maakte, zodat hij niet aantoont dat dit zou vragen om een andere beoordeling van zijn integratie in België

2.1.3. De eerste drie middelen zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker richt een vierde middel tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. Het wordt uiteengezet als volgt:

*"- Schending van de motiveringsplicht, in combinatie met het redelijkheidsbeginsel;  
- Schending van het hoorrecht.*

20.-

*Naast de weigeringsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op datum van 19 april 2022.*

*De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.*

*Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.*

*In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeker van méér dan 7 jaar. Het feit dat verzoeker al méér dan 7 jaar in het Rijk verblijft impliceert al afdoende dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.*

*Evenmin wordt er op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd privéleven van verzoeker tijdens zijn verblijf. Verzoeker brengt diverse getuigenverklaringen bij, waaruit blijkt dat tal van personen gehecht zijn aan hem.*

*Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.*

*Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 EVRM niet schaadt.*

19.-

*Daarnaast werd verzoeker zelfs niet gehoord. Als verzoeker zou gehoord zijn, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.*

*Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker al méér dan 7 jaar in België woont en tijdens zijn onafgebroken verblijf zich verder in België heeft geïntegreerd.*

*De loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.*

*Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.*

*Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.*

*Dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn kansen op tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Door geen rekening te houden met deze feiten en de verzoekende partij niet te horen schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden. Het middel is dan ook ernstig en gegrond."*

2.2.2. De Raad stelt vast dat, zoals dat wordt voorgeschreven door artikel 8 van de Vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het middel dat met een geen woord wordt gerept over zijn onafgebroken verblijf van meer dan zeven jaar en het in die periode opgebouwde privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel is gegeven nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de aanvrager toelaten om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Hierbij heeft de verwerende partij zich onder meer gebogen over de vraag of het door verzoeker aangevoerde privéleven van die aard was dat een terugkeer de schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen, quod non. Dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn privéleven in de zin van de voormelde bepaling, kan dus ook niet staande worden gehouden.

In de mate dat verzoeker erop alludeert dat de motieven inzake artikel 8 van het EVRM zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij zijn belang daarbij niet aan. Verzoeker weet, middels de eerste bestreden beslissing, op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, en heeft zich ertegen kunnen verweren, zoals blijkt uit de middelen tegen deze beslissing.

Waar verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij niet aantoont dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 van het EVRM niet schaadt, moet erop worden gewezen dat de bewijslast bij hem ligt, dat hij een schending van deze bepaling aannemelijk moet maken en dat hij dit op geen enkele manier concretiseert .

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Hij zou niet deugdelijk zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en mocht hij wel zijn gehoord zou dit tot een andere besluitvorming kunnen hebben geleid, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Verzoeker heeft, door het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, naar behoren zijn standpunt kenbaar kunnen maken met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen en heeft zijn belangen nuttig kunnen verdedigen. Daarmee is het doel van het recht om te worden gehoord bereikt. Het feit dat verzoeker niet werd uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn kansen op tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen doet daaraan geen afbreuk, nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van de aanvraagprocedure en het hem toekwam om alle mogelijke elementen die zijn aanspraken zouden kunnen rechtvaardigen op dat moment voor te leggen aan het bestuur. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij andere documenten zou hebben kunnen voorleggen dan hij deed in het kader van zijn aanvraag, en zelfs indien dat het geval zou zijn geweest, waarom hij deze dan niet voorlegde aan het bestuur bij de aanvraag.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Een schending van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het hoorrecht is niet aangetoond.

2.2.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS